

Warszawa, dnia 22 września 2020 r.

KOA/2465/Ar/20

DECYZJA

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie w składzie orzekającym:

1. Paula Januszewska-Klimczak – przewodnicząca (spr.)
2. Ewa Gałuszyńska – członek
3. Beata Salaburska – członek

działając na podstawie art. 127 § 2 i art. 17 pkt 1 kpa oraz art. 1 i 2 ustawy z dnia 12 października 1994 roku o samorządowych kolegiach odwoławczych (Dz. U. z 2001 r. Nr 79, poz. 856 ze zm.) w związku z art. 39 ust. 5 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r., Nr 142, poz. 1591 ze zm.), po rozpatrzeniu odwołania Pani Sylwii Nowak i Pana Zbigniewa Nowak od decyzji Wójta Gminy Jaktorów nr 303/2019, z dnia 20 grudnia 2019 roku, o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego polegającej na budowie odcinka sieci wodociągowej Ø 110 mm w dz. ew. nr 313/33, 351/10 i 351/16 (ul. Platynowa) we wsi Sade Budy, gm. Jaktorów, uwzględniając wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 3 sierpnia 2020 roku, sygn. akt IV SA/Wa 1298/20

orzeka:

na zasadzie art. 138 § 1 pkt 1 kpa utrzymać w mocy zaskarżoną decyzję.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 7 października 2019 roku Gmina Jaktorów wniosła o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego polegającej na budowie sieci wodociągowej we wsi Sade Budy, ul. Platynowa, dz. ew. nr 313/33, 351/10 i 351/16

Pismem z dnia 28 października 2019 roku zawiadomiono strony o wszczęciu postępowania.

Decyzją nr 303/2019, z dnia 20 grudnia 2019 roku, Wójt Gminy Jaktorów ustalił lokalizację inwestycji celu publicznego polegającej na budowie odcinka sieci wodociągowej Ø 110 mm w dz. ew. nr 313/33, 351/10 i 351/16 (ul. Platynowa) we wsi Sade Budy, gm. Jaktorów

Od powyższej decyzji, w terminie ustawowym, wpłynęło odwołanie Pani Sylwii Nowak i Pana Zbigniewa Nowak. W odwołaniu zarzucono w szczególności, że: inwestycję błędnie zakwalifikowano jako inwestycję celu publicznego (nie wyszczególniono o jakim znaczeniu (lokalnym czy ponadlokalnym) jest to cel publiczny); w sprawie wykorzystano wadliwą mapę; teren inwestycji nie jest prawidłowo oznaczony; organ I instancji podlega wyłączeniu, bowiem wniosek złożyła Gmina Jaktorów.

Pismem z dnia 7 stycznia 2020 roku osoby zainteresowane budową sieci wodociągowej, będące stronami przedmiotowego postępowania, odpowiedziały na odwołanie.

Decyzją z dnia 27 kwietnia 2020 roku, sygn. akt KOA/272/Ar/20, Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie uchyliło ww. decyzję i przekazało sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi I instancji.

Wyrokiem z dnia 3 sierpnia 2020 roku, sygn. akt IV SA/Wa 1298/20, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie uchylił ww. decyzję Kolegium.

Skład Orzekający zważył, co następuje:

Stosownie do przepisu art. 153 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 roku Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 ze zm.), ocena prawna i wskazania co do dalszego postępowania wyrażone w orzeczeniu sądu wiążą w sprawie ten sąd oraz organ, którego działanie lub bezczynność były przedmiotem zaskarżenia.

Wyrokiem z dnia 3 sierpnia 2020 roku, sygn. akt IV SA/Wa 1298/20, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie uchylił decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie z dnia 27 kwietnia 2020 roku, sygn. akt KOA/272/Ar/20. W uzasadnieniu Sąd wskazał w szczególności, że w realiach niniejszej sprawy nie budzi wątpliwości Sąd, że mamy do czynienia z inwestycją celu publicznego, nie było więc potrzeby uzupełnienia postępowania dowodowego w zakresie ustalenia, czy mamy do czynienia z inwestycją celu publicznego. Bezzasadnie Kolegium zarzuciło również organowi I instancji, że z akt sprawy

nie wynika na jaki obszar ma oddziaływać inwestycja.

Uwzględniając powyższe Kolegium ponownie przeprowadziło postępowanie odwoławcze w sprawie wskazując, co następuje.

Stosownie do przepisu art. 4 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 roku o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. 2020.293 ze zm.), w przypadku braku miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego określenie sposobu zagospodarowania terenu następuje w drodze decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, przy czym lokalizację inwestycji celu publicznego ustala się w drodze decyzji o lokalizacji inwestycji celu publicznego.

Stosownie do przepisu art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2018 r. poz. 121 ze zm.), celem publicznym jest budowa i utrzymywanie ciągów drenażowych, przewodów i urządzeń służących do przesyłania lub dystrybucji płynów, pary, gazów i energii elektrycznej, a także innych obiektów i urządzeń niezbędnych do korzystania z tych przewodów i urządzeń. Jednocześnie z art. 2 pkt 5 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wynika, że przez inwestycję celu publicznego należy rozumieć działania o znaczeniu lokalnym (gminnym) i ponadlokalnym (powiatowym, wojewódzkim i krajowym), a także krajowym (obejmującym również inwestycje międzynarodowe i ponadregionalne), oraz metropolitalnym (obejmującym obszar metropolitalny) bez względu na status podmiotu podejmującego te działania oraz źródła ich finansowania, stanowiące realizację celów, o których mowa w art. 6 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2018 r. poz. 121). Orzekający w przedmiotowej sprawie Sąd stwierdził, że planowana inwestycja należy do inwestycji celu publicznego. Ocena Sądu wiąże organy administracyjne orzekające w sprawie. Zatem uwzględniając powyższe należy stwierdzić, że planowana inwestycja jest inwestycją celu publicznego. Zarzut skarżących, że organ I instancji nie wyszczególnił o jakim znaczeniu (lokalnym czy ponadlokalnym) jest to cel publiczny nie jest w świetle ww. wyroku Sądu uzasadniony. W ocenie Sądu z przedmiotowej istoty inwestycji wynika, że jest inwestycją o znaczeniu lokalnym.

Tryb wydawania decyzji o lokalizacji inwestycji celu publicznego regulują przepisy ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym – art. 50 i nast. Zgodnie z przepisem art. 52 ww. ustawy, ustalenie lokalizacji inwestycji celu publicznego następuje na wniosek inwestora. Wniosek ten powinien zawierać: 1) określenie granic terenu objętego wnioskiem, przedstawionych na kopii mapy zasadniczej lub, w przypadku jej braku, na kopii mapy katastralnej, przyjętych do państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego, obejmujących teren, którego wniosek dotyczy, i obszaru, na który ta inwestycja będzie oddziaływać, w skali 1:500 lub 1:1.000, a w stosunku do inwestycji liniowych również w skali 1:2.000; 2) charakterystykę inwestycji, obejmującą: a) określenie zapotrzebowania na wodę, energię oraz sposobu odprowadzania lub oczyszczania ścieków, a także innych potrzeb w zakresie infrastruktury technicznej, a w razie potrzeby również sposobu unieszkodliwiania odpadów, b) określenie planowanego sposobu zagospodarowania terenu oraz charakterystyki zabudowy i zagospodarowania terenu, w tym przeznaczenia i gabarytów projektowanych obiektów budowlanych, przedstawione w formie opisowej i graficznej, c) określenie charakterystycznych parametrów technicznych inwestycji oraz dane charakteryzujące jej wpływ na środowisko.

Po ponownym przeanalizowaniu akt sprawy, uwzględniając jednocześnie wydany w tej sprawie wyrok Sądu, Kolegium stwierdziło, że złożony przez inwestora wniosek jest kompletny i zgodny z ww. przepisami prawa.

Zgodnie z przepisem art. 107 § 1 i 2 kpa, decyzja powinna zawierać: oznaczenie organu administracji publicznej, datę wydania, oznaczenie strony lub stron, powołanie podstawy prawnej, rozstrzygnięcie, uzasadnienie faktyczne i prawne, pouczenie, czy i w jakim trybie służy od niej odwołanie, podpis z podaniem imienia i nazwiska oraz stanowiska służbowego osoby upoważnionej do wydania decyzji lub, jeżeli decyzja wydana została w formie dokumentu elektronicznego, powinna być opatrzona bezpiecznym podpisem elektronicznym weryfikowanym za pomocą ważnego kwalifikowanego certyfikatu. Decyzja, w stosunku do której może być wniesione powództwo do sądu powszechnego lub skarga do sądu administracyjnego, powinna zawierać ponadto pouczenie o dopuszczalności wniesienia powództwa lub skargi. Przepisy szczególne mogą określać także inne składniki, które powinna zawierać decyzja. W przepisie art. 54 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wskazano, że decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego określa: 1) rodzaj inwestycji; 2) warunki i szczegółowe zasady zagospodarowania terenu oraz jego zabudowy wynikające z przepisów odrębnych, a w szczególności w zakresie: a) warunków i wymagań ochrony i kształtowania ładu przestrzennego, b) ochrony środowiska i zdrowia ludzi oraz dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury współczesnej, c) obsługi w zakresie infrastruktury technicznej i komunikacji, d) wymagań dotyczących ochrony interesów osób trzecich, e) ochrony obiektów budowlanych na terenach górniczych; 3) linie rozgraniczające teren inwestycji, wyznaczone na mapie w odpowiedniej skali, z zastrzeżeniem art. 52 ust. 2 pkt 1.

Wydana w przedmiotowej sprawie decyzja czyni zadość ww. przepisom prawa. Wydając zaskarżoną decyzję organ I instancji zastosował także pozostałe przepisy ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym regulujące tryb postępowania przy wydawaniu decyzji o lokalizacji celu publicznego, a także przepisy kodeksu postępowania administracyjnego, w tym art. 7, 77 § 1 i 107 § 3. W sprawie przeprowadzono należycie postępowanie dowodowe, które pozwoliło na wyczerpujące zebranie materiału dowodowego. Materiał ten należycie rozpatrzono, dzięki czemu dokładnie wyjaśniono stan faktyczny. Wydaną w sprawie decyzję prawidłowo uzasadniono. W tym stanie rzeczy nie ma podstaw do uchylenia, ani zmiany

zaskarżonej decyzji.

W odniesieniu do pozostałych zarzutów odwołania Kolegium wyjaśnia, co następuje.

Do wniosku załączono prawidłową mapę. Z pieczęci, którą ta mapa jest opatrzona wynika, że odpowiada ona treści materiału przyjętego do Państwowego zasobu. Skala tej mapy jest zgodna z wymaganą prawem. Na mapie prawidłowo zaznaczono granice terenu objętego wnioskiem, natomiast nie wynika z tej mapy, ani żadnego innego dokumentu w aktach sprawy, jaki jest obszar, na który ta inwestycja będzie oddziaływać. Należy zatem określić ten obszar, ponownie rozpatrując sprawę.

W wyroku z dnia 29 kwietnia 2005 roku, sygn. akt II SA/Po 1177/03, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu stwierdził, że *prezydent miasta na prawach powiatu nie podlega wyłączeniu na podstawie art. 24 § 1 pkt 1 i 24 § 1 pkt 4 kodeksu postępowania administracyjnego, w której stroną postępowania jest miasto, gdyż sprawując funkcję prezydenta, nie jest pracownikiem gminy ani też jej przedstawicielem w rozumieniu przepisów art. 95 kodeksu cywilnego*. Podobne stanowisko wyraził T. Woś wskazując, że "Organ administracji publicznej jest w postępowaniu administracyjnym jednocześnie podmiotem, który prowadzi postępowanie i załatwia sprawę administracyjną przez wydanie decyzji i podmiotem materialnoprawnego stosunku prawnego, który zostaje skonkretyzowany w wydanej w tym postępowaniu decyzji" (T. Woś, glosa, ST 2004, nr 12, s. 76). Zdaniem autora reguła ta nie uległa zmianie w związku z powierzeniem prowadzenia orzecznictwa administracyjnego organom jednostek samorządu terytorialnego. Z tego też względu "organy gmin (w tym oczywiście również gmin - miast na prawach powiatu) zostały wyposażone w kompetencje do prowadzenia postępowania (i oczywiście wydawania decyzji) również w sprawach, w których drugą stroną stosunku materialnoprawnego, podlegającego w tym postępowaniu konkretyzacji, jest własna gmina, inna jednostka samorządu terytorialnego (powiat czy województwo), inna komunalna osoba prawna lub komunalna jednostka organizacyjna niemająca osobowości prawnej czy też wreszcie związki i porozumienia komunalne wszelkiego rodzaju i zawierane na wszelkich "poziomach" jednostek samorządu terytorialnego. Dotyczy to przede wszystkim gospodarki lokalami mieszkalnymi i użytkowymi stanowiącymi własność komunalną oraz gospodarki gruntami i innymi nieruchomościami stanowiącymi własność komunalną, prowadzonej na podstawie ustawy o gospodarce nieruchomościami, a ponadto kompetencji przewidzianych np. w prawie wodnym, Karcie Nauczyciela, ustawie o drogach publicznych, ustawie o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, prawie budowlanym (w szczególności wydawanie pozwoleń na budowę) czy w zakresie ewidencji ludności" (tamże, s. 77). W konkluzji autor podkreśla, że w takich sytuacjach, gdy organy jednostek samorządu terytorialnego realizują swoje ustawowe kompetencje w sprawach, w których jedną ze stron jest własna jednostka samorządu, to wówczas organy te nie przestają być właściwe do orzekania w sprawach indywidualnych (por. komentarz do art. 25 kpa, teza 6., [w:] G. Łaszczyca, A. Martysz, A. Matan, Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz. Tom I. Komentarz do art. 1-103, LEX, 2007, wyd. II).

Kolegium, podzielając zaprezentowane wyżej stanowisko doktryny, nie widzi podstaw do wyłączenia organu i wyznaczenia w jego miejsce innego do rozpatrzenia przedmiotowej sprawy.

Stosownie do przepisu art. 138 § 1 pkt 1 kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję. Przepis ten oznacza, że organ odwoławczy wydaje decyzję o utrzymaniu w mocy zaskarżonej decyzji wówczas, gdy stwierdzi, że decyzja organu pierwszej instancji jest prawidłowa. Organ jest obowiązany ocenić prawidłowość zaskarżonej decyzji nie tylko w granicach zarzutów przedstawionych w odwołaniu, lecz także pod kątem przepisów prawa materialnego i procesowego, które mają zastosowanie w sprawie rozstrzygniętej zaskarżoną decyzją. Ocena ta nie powinna być jedynie formalna w znaczeniu przyjętym dla kasacyjnego modelu orzekania, lecz powinna być poprzedzona, o ile jest to konieczne dla sprawdzenia zasadności i poprawności decyzji, przeprowadzeniem stosownego postępowania wyjaśniającego

Po zapoznaniu się z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie Kolegium uznało, że zaskarżona decyzja jest zgodna z prawem materialnym i procesowym.

Mając powyższe na uwadze orzeczono, jak w sentencji.

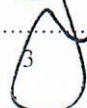
Decyzja niniejsza jest ostateczna w administracyjnym toku instancji.

Może ona zostać zaskarżona do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji. Skargę wnosi się za pośrednictwem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie.

Wpis sądowy od skargi wynosi 500 zł.

Stronie, na jej wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania, może być przyznane prawo pomocy. Prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych w całości lub w części oraz ustanowienie adwokata albo radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego. Wniosek o przyznanie prawa pomocy wolny jest od opłat sądowych.

Skład Orzekający:

1/.......... 2/.......... 3/..........

Otrzymują:

1. Gmina Jaktorów;
2. Pan Robert Tenerowicz;
3. Pani Paulina Tkacz;
4. Pani Monika Józwik;
5. Pan Jacek Józwik;
6. Pani Izabela Michalska;
7. Pan Michał Michalski;
8. Pani Anna Nakonieczna;
9. Pan Konrad Nakonieczny;
10. Pani Sylwia Nowak;
11. Pan Zbigniew Nowak;
12. Pani Marzena Sobiech;
13. Pan Bogdan Sobiech;
14. Wójt Gminy Jaktorów - w celu zawiadomienia pozostałych stron postępowania w formie obwieszczenia, a także w sposób zwyczajowo przyjęty w danej miejscowości – zgodnie z przepisem art. 53 ust.1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Po upływie terminu określonego w w/w przepisie Kolegium prosi o nadesłanie dokumentów potwierdzających, że strony były zawiadomione o orzeczeniu Kolegium w formie obwieszczenia oraz w sposób zwyczajowo przyjęty w danej miejscowości
15. Wójt Gminy Jaktorów;
16. a/a